

Jézus tanítványainak oktatása nagy hirtelenséggel ért véget. Az együtt töltött időnek, a példabeszédeknek, a példabeszédek magyarázatainak a húsvéti események egyszer csak véget vetettek.

Nem kerülhetett sor a Jézustól tanultak elmélyítésére, és még Jézus sem juthatott bizonyosságra, hogy tanításának lényegét megértették, sőt azt láthatta, hogy... tanítványai a kiváltságos helyek szétosztásáért lobbiztak, Júdás elárulta, Péter kardot rántott, mindenki szétszéledt... stb.

„Magyarázgatás”, új példabeszédek, új megvilágítása helyett Jézus útja az volt, hogy miután az utolsó vacsora alkalmával elbúcsúzott, nem szaladt el – pedig megtehetette volna – a fenyegető halálveszedelem elől. A tanítványok pedig ottmaradtak döbbenetben. Nagyon másképp alakult minden, mint ahogy várták. Ennyit kaptak útravalóul, amivel menniük kellett „az egész világba, minden teremtménynek hirdetni az örömhírt”.

Ahogy megismerhettük, a későbbiekben mentek is, és sokszor százszoros termést hozva hirdették és élték.

Mi is lépten-nyomon kerülhetünk olyan, kisebb-nagyobb horderejű helyzetbe, amihez kevesellhetjük a felkészítést, a felkészültségünket: baráti, házastársi, családi problémák, betegségek, dilemmák, a ránk bízottakért való gondban levés, égető anyagi gondok, ütközések, konfliktusok... stb.

Kívánom, hogy Jézusunkra figyelve, Istenünkbe vetett bizalommal tudjunk felnőni a feladatainkhoz: a tanultakból, tapasztalatainkból előhúzni, megtalálni azt, ami kell a továbblépéshez, segítséget adva és elfogadva. Hiszen nem mindent kell egyedül megoldanunk.

Papp Gábor és Mariann, Budapest